

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D. a Mgr. Petra Pospíšila v právní věci žalobce: **A. D.**, zastoupený Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem třída Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 7. 2014, č. j. KUZL-30641/2014, sp. zn. KUSP-30641/2014/DOP/Ti,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Výše označeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu v Uherském Hradišti, odboru dopravy (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 13. 5. 2014, č. j. MUUH-OD/647/2014/ČubO Spis/908/2014, kterým správní orgán prvního stupně uložil žalobci dle ust. § 125f odst. 3 s odkazem na ust. § 125c odst. 4

písm. f) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“) pokutu ve výši 2.500 Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1.000 Kč. Správní orgán prvního stupně rozhodl, že se žalobce dopustil

a) správního deliktu dle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu tím, že jako provozovatel osobního motorového vozidla zn. Opel Astra RZ XX v rozporu s ust. § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, neboť dne 2. 12. 2013 v 13:20 hod. neustanovený řidič jím provozovaného vozidla v obci Uherské Hradiště, na místní komunikaci ul. Kollárova, u domu č. p. 485, stál na parkovacím místě označeném dopravní značkou IP 13c Parkoviště s parkovacím automatem, která je vyobrazena jako součást dopravní značky IP 25a Zóna s dopravním omezením, aniž by uhradil parkovací poplatek. Tím porušil ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Toto porušení povinností řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Porušení pravidel nemělo za následek dopravní nehodu;

b) správního deliktu dle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu tím, že jako provozovatel osobního motorového vozidla zn. Opel Astra RZ XX v rozporu s ust. § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, neboť dne 6. 1. 2014 v 12:40 hod. neustanovený řidič jím provozovaného vozidla v obci Uherské Hradiště, na místní komunikaci ul. Kollárova, u domu č. p. 499, stál na parkovacím místě označeném dopravní značkou IP 13c Parkoviště s parkovacím automatem, která je vyobrazena jako součást dopravní značky IP 25a Zóna s dopravním omezením, aniž by uhradil parkovací poplatek. Tím porušil ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Toto porušení povinností řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Porušení pravidel nemělo za následek dopravní nehodu.

[2] Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že správní orgán prvního stupně v daném případě učinil potřebné kroky ke zjištění pachatele přestupku odesláním výzev podle ust. § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu, na něž bylo reagováno uvedením osoby údajného řidiče P. K., jehož různé adresy v zahraničí jsou proslulé mezi správními orgány napříč Českou republikou. K tomu žalovaný doplnil, že P. K. dosud na žádné ze svých e-mailových adres poštu nepřebírá nebo nepotvrzuje příjem písemností ve smyslu ust. § 19 odst. 8 správního řádu. Do dne 24. 4. 2014 měl P. K. v informačním systému evidence obyvatel uvedenou doručovací adresu C. A., e. T. d. C., S. C. d. T., z níž se, jak je žalovanému i jiným správním orgánům známo z úřední činnosti, soustavně vrací zásilky se sdělením španělské pošty, že adresa není správná. Konkrétně odkázal na řízení ve věci sp. zn. KUSP-1748/2014/DOP/Ti, kde bylo na uvedenou adresu neúspěšně doručováno. Žalovaný nepovažuje za smysluplné, aby se správní orgány v takovýchto případech v každé jednotlivé věci mechanicky pokoušely doručit zásilku, když je dopředu zřejmé, nebo alespoň vysoce pravděpodobné, že tyto pokusy nebudou úspěšné. Dále žalovaný uvedl, že osoba P. K. je mu známa z více řízení, v nichž vždy figuruje spolu se společností FLEET Control, s.r.o. či jinými subjekty a užívá různé procesní strategie. Správní orgán považuje za zcela

nevěrohodné, že P. K. řídí vozidla různých provozovatelů nejen po Zlínském kraji, ale po celé České republice. Opakovaná účast P. K. ve více správních řízeních napříč Českou republikou podle žalovaného likviduje věrohodnost verze, že by fakticky řídil vozidlo žalobce, a to zvláště za situace, kdy nenabízí žádné odůvodnění, proč řídil vozidlo žalobce, proč byl v Uherském Hradišti apod. Podle žalovaného byly splněny podmínky pro odložení přestupku podle ust. § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[3] Ve včas podané žalobě žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil a věc vrátil správnímu orgánu k dalšímu řízení. Správní orgán byl podle jeho názoru pasivní, neplnil své povinnosti a neučinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. V situaci, kdy byl pachatel správnímu orgánu znám, měl vyzvat žalobce k označení důkazů na podporu jeho tvrzení a žalobce by tyto věrohodným způsobem doložil (smlouvou o zápůjčce motorového vozidla, svědectvím třetí osoby, videozáznamem). Správnímu orgánu nic nebránilo zahájit řízení proti skutečnému pachateli přestupku. Argumenty ohledně nemožnosti doručování považuje žalobce za liché, neboť správní orgán má pravomoc ustanovit v takovém případě obviněnému opatrovníka, jakož i projednat věc v jeho nepřítomnosti. Žalobce shledává postup správních orgánů spočívající v rezignaci na povinnost zahájit řízení o přestupku, jsou-li mu známy skutečnosti, že přestupek byl spáchán konkrétní osobou, jako ryze účelový. Nadto popírá, že by žalobcem oznámenému řidiči nebylo možné doručovat. Na podporu tohoto tvrzení poukázal žalobce na evidenční kartu jím oznámeného řidiče. Žalobce má za to, že svým přístupem, kdy ve lhůtě reagoval na výzvy správního orgánu, splnil svou zákonnou povinnost přikázat nebo svěřit řízení vozidla osobě, o které zná údaje potřebné k určení její totožnosti a totožnost skutečného řidiče řádně oznámil správnímu orgánu, poskytl veškerou součinnost k vyvinění ze správního deliktu provozovatele vozidla a zároveň k umožnění zahájení řízení proti pachateli a jeho potrestání.

[4] Podle názoru žalobce správnímu orgánu ani v jednom případě nevzniklo právo zahájit řízení o správním deliktu provozovatele vozidla proti žalobci, protože ve lhůtě nezahájil řízení o přestupku proti skutečnému pachateli díky pasivitě a nedodržení zásady ochrany veřejného zájmu, když nestíhal skutečného pachatele, jehož totožnost mu byla známa. Správní orgány tedy vedly řízení v rozporu se zákonem, neboť ust. § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu opravňuje správní orgány zahájit řízení o správním deliktu provozovatele vozidla jen tehdy, pokud učiní nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, o což se správní orgán v daném případě nepokusil.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[5] Ve vyjádření k žalobě žalovaný zrekapituloval průběh dosavadního řízení a setrval na své argumentaci vyjádřené již v napadeném rozhodnutí. Má za to, že za situace, kdy správní orgán prvního stupně ze své předchozí činnosti věděl, že adresa, na kterou by měl doručovat domnělému řidiči, není správná, nelze správnímu orgánu vytýkat, že věc ve smyslu ust. § 66

odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložil. Tvrzení žalobce, že by na výzvu správního orgánu doložil smlouvu o zápůjčce nebo videozáznam, považuje žalovaný za licoměrné. Zdůraznil, že se jedná o promyšlenou taktiku, jak se vyhnout odpovědnosti za přestupek či jiný správní delikt, jelikož tímto způsobem P. K. a další osoby napojené na společnost FLEET Control, s.r.o. či jiné subjekty realizují své služby v rámci „pojištění proti pokutám“. Popsané jednání podle žalovaného naplňuje znaky zneužití práva, a proto k němu nelze přihlížet, přitom žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2005, č. j. 1 Afs 107/2004-48. Žalobce sice jednal právem dovoleným způsobem, tedy uvedl osobu řidiče na výzvu správního orgánu, avšak sledoval tím právem neaprobovaný cíl, tedy zbavit se odpovědnosti za správní delikt při současném zmaření postihu dotyčného za přestupek tím, že osoba řidiče je uměle nedostupná uváděním doručovacích adres na T. Žalovaný uzavřel, že správní orgán prvního stupně měl všechny předpoklady k tomu, aby věc přestupku odložil a projednal správní delikt provozovatele vozidla, neboť nebylo možné činit další kroky ke zjištění osoby pachatele, než právě výzvou provozovateli vozidla. Žalovanému není zřejmé, jaké konkrétní úkony opomněl správní orgán učinit, aniž by porušil zásadu procesní ekonomie. Žalobce nepředložil žádné důkazy, které by závěr správního orgánu vyvrátily, ačkoli důkazní břemeno bylo na něm jako na provozovateli vozidla. Žalobce ve věci mimo uvedení evidentně smyšlené verze o řidiči P. K. neuvedl žádný důvod, proč v Uherském Hradišti nejméně dvakrát svěřil vozidlo osobě, která se zdržuje 300 km daleko, aby s ním tato mohla špatně zaparkovat v blízkosti školy, již v dobu navštěvoval žalobce.

[6] Z uvedených důvodů žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost.

IV. Posouzení věci soudem

[7] Zdejší soud, v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“) bez nařízení jednání přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.

[8] Stěžejní argumentace žalobce spočívá v tom, že řízení o správním deliktu nemělo být zahájeno, neboť správní orgán prvního stupně neučinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a nezahájil řízení o přestupku proti skutečnému pachateli, jehož totožnost mu byla známa.

[9] Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se právnická nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 tohoto zákona nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.

[10] Podle § 125f odst. 2 téhož zákona právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud a) porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání, b) porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona a c) porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu.

[11] Podle § 125f odst. 4 písm. a) tohoto zákona obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a ne zahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.

[12] Z citovaných ustanovení vyplývá subsidiární odpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt vůči odpovědnosti řidiče za přestupek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, čj. 1 As 131/2014 – 45). „Přednost“ odpovědnosti za přestupek je patrná i z ust. § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, podle kterého správní orgán poučí provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Ke zjištění pachatele přestupku je správní orgán povinen učinit nezbytné kroky, které spočívají zpravidla v zaslání výzvy provozovateli vozidla, aby označil skutečného řidiče vozidla v době spáchání přestupkového jednání.

[13] Právní úpravou správního deliktu provozovatele vozidla se již opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud. V rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, dostupném na www.nssoud.cz, ve kterém šlo o skutkově i právně obdobnou věc jako v nyní projednávaném případě, Nejvyšší správní soud uvedl, že *„při posuzování, zda správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, nelze ztrácet ze zřetele smysl a účel úpravy správního deliktu provozovatele vozidla, kterým bylo postihnout tzv. problematiku osoby blízké. V případech překročení maximální povolené rychlosti naměřeného pomocí automatických radarů a v případech nesprávného parkování, správní orgány často jednoznačně zjistily spáchání přestupku, ale při zjišťování totožnosti pachatele byly odkázány na vysvětlení podané registrovaným provozovatelem vozidla. Pokud provozovatel odepřel podání vysvětlení s tím, že by jím vystavil postihu osobu blízkou (§ 60 odst. 1 věta za středníkem zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů), správní orgány se ocitly ve stavu důkazní nouze a věc odložily, protože při množství podobných dopravních přestupků bylo vyloučeno zjišťovat totožnost přestupců jinými způsoby. Cílem zavedení úpravy správního deliktu provozovatele vozidla bylo, aby zmíněná deliktní jednání nezůstala nepotrestána a aby za ně v případě nezjištění totožnosti pachatele odpovídal provozovatel vozidla, kterému byla § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu stanovena povinnost zajistit, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích (viz zápis z hlasování v Poslanecké sněmovně o návrhu novely zákona o silničním provozu vráceném Senátem ze dne 6. 9. 2011, dostupný na <http://www.psp.cz/eknih/2010ps/stenprot/021schuz/s021045.htm>). Kasační soud se vyjádřil k účelu úpravy, jež byla do zákona o silničním provozu vložena novelou provedenou zákonem č. 297/2011 Sb., v rozsudku ze dne 11. 12. 2014, čj. 3 As 7/2014 – 21: „Evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci - nástroje spáchání protiprávnosti - z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou.“*

[14] Následně uvedl, že *„by šlo proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem*

vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. Dobrý příklad poskytuje věc řešená Krajským soudem v Hradci Králové v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, čj. 30 A 92/2013 – 27, kde provozovatelem vozidla byla autopůjčovna, která na základě výzvy poskytla správnímu orgánu údaje o subjektu, jenž měl v době spáchání přestupku vozidlo pronajaté, a přiložila příslušnou nájemní smlouvu; krajský soud uzavřel, že správní orgány měly vyvinout větší úsilí ke kontaktování označené obchodní společnosti a jejího jednatele, který dle sdělení provozovatele vozidlo osobně přebíral. Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014 – 21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.“

[15] Aplikací uvedených východisek na nyní posuzovanou věc soud zjistil, že správní orgán prvního stupně nezbytné kroky ke zjištění osoby pachatele přestupku učinil, a mohl tak zahájit řízení o správním deliktu provozovatele vozidla.

[16] Ze správního spisu vyplývá, že správní orgán prvního stupně v obou případech zaslal žalobci výzvu k zaplacení určené částky ve smyslu ust. § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Ve výzvách byl žalobce jako provozovatel vozidla Opel Astra XX poučen, že v době splatnosti určené částky má právo namísto zaplacení písemně oznámit správnímu orgánu osobu řidiče (s uvedením jména, příjmení, data narození a bydliště), která v předmětnou dobu skutečně řídila žalobcem provozované vozidlo. Na obě výzvy žalobce reagoval zasláním vyjádření shodného obsahu, v němž správnímu orgánu sdělil, že v době uvedené ve výzvě vozidlo řídil pan P. K., nar. X, bytem Č. A. 601, P. 6. Pro případ zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla žalobce ustanovil pro celé toto řízení zmocněncem společnost FLEET Control, s.r.o.

[17] Z uvedeného plyne, že žalobce na výzvu správního orgánu označil osobu údajného řidiče vozidla (přestupce), a to jménem, datem narození a adresou bydliště na úřední adrese. Formálně tedy žalobce zákonnou povinnost splnil, správní orgán prvního stupně ani žalovaný však sdělení žalobce nepovažovali za věrohodné. Správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí výslovně uvedl, že pan P. K. je svými různými adresami v zahraničí i v České republice mezi správními orgány napříč Českou republikou proslulý, a že z předešlé úřední činnosti je správnímu orgánu známo, že pan K. si zasílané písemnosti nepřebírá, tudíž mu není možné žádnou písemnost doručit v souladu se správním řádem. Proto nebylo možné tvrzení žalobce, že vozidlo v době přestupkových jednání řídil pan P. K., ověřit a nebylo tak možné do 60 dnů zahájit řízení o přestupku proti určité osobě.

[18] Žalovaný k tomu v žalobou napadeném rozhodnutí doplnil, že pan P. K. nepřebírá, resp. nepotvrzuje poštu na žádné ze svých e-mailových adres, a že do dne 24. 4. 2014 měl doručovací adresu uvedenou v informačním systému evidence obyvatel na T. (C. A., e. T. d. C., S. C. d. T.), odkud se soustavně zásilky vrací se sdělením španělské pošty, že adresa není

správná. Konkrétně žalovaný odkázal na řízení ve věci KUSP-1748/2014/DOP/Ti, kde bylo na tuto adresu neúspěšně doručováno. Žalovaný nepovažuje za smysluplné, aby se správní orgány v každé jednotlivé věci mechanicky pokoušely doručit zásilku, když je dopředu zřejmé či vysoce pravděpodobné, že tyto pokusy budou neúspěšné. K osobě pana P. K. žalovaný dále uvedl, že tato je odvolacímu orgánu známa již z vícero řízení, přičemž bez významu není fakt, že v těchto řízeních vždy figuruje spolu se společností FLEET Control, s.r.o., či jinými subjekty, s nimiž je činnost těchto osob spojena (např. Motoristická vzájemná pojišťovna, družstvo). Posledně jmenované subjekty se podle svých webových stránek (např. www.nehcipokutu.cz) zabývají „pomocí“ řidičům ve věcech dopravních přestupků a správních deliktů, přičemž svojí službu nabízejí jako pojištění, když v případě neúspěchu slibují úhradu uložených pokut a dokonce refundaci připsaných bodů v bodovém hodnocení řidiče. Do toho zapadá i uvádění osob (někdy fiktivních, někdy skutečných, případně osob, jejichž identitu nelze z pozice správních orgánů ověřit) s pobytem v zahraničí, které měly řídit vozidla, jejichž provozovatelé jsou činěni odpovědnými za vybrané správní delikty.

[19] Žalovaný tedy považoval za nevěrohodné, že by pan P. K. skutečně vozidlo žalobce v rozhodnou dobu řídil, neboť je mu z úřední činnosti známo, že je ve spojení se společností FLEET Control, s.r.o. (která zastupuje žalobce a další osoby, které se dopustí protiprávního jednání, a obstrukčními postupy se snaží vyhnout následkům a sankcím za toto jednání) opakovaně označován jako řidič vozidel, s nimiž byl spáchán přestupek po celé České republice, a to jako řidič vozidel různých provozovatelů. Verzi předestřenou žalobcem žalovaný nepovažoval na věrohodnou jednak z důvodu opakované účasti P. K. v řízeních napříč Českou republikou, jednak proto, že žalobce nenabízí žádné odůvodnění, proč by měl pan P. K. dvakrát po sobě řídit vozidlo žalobce v blízkosti střední školy, kterou žalobce v předmětné době navštěvoval.

[20] Uvedený závěr správních orgánů považuje krajský soud za souladný se zákonem. I soudu je z vlastní činnosti dobře známo, že s činností pana P. K. byly v předmětné době spojené cílené procesní obstrukce, které plně odůvodňovaly spolehlivý závěr o tom, že označení jeho osoby jako přestupce nebo zástupce přestupce je čistě účelové a šikanózní s cílem zahájit přestupkové řízení, které nemůže skončit jinak než zastavením, a s cílem vyhnout se řízení o odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla. Jak přitom vyplývá i z judikatury správních soudů (např. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 1. 4. 2015, č. j. 52 A 58/2014-77, dostupný na www.nssoud.cz), tyto aktivity plně odpovídají cílům, které pan K. nabízí prostřednictvím veřejně dostupných zdrojů (viz např. www.nehcipokutu.cz, provozováno Motoristickou vzájemnou pojišťovnou, družstvo, s předsedou představenstva P. K., nar. X). S takovými případy se setkal zdejší soud např. ve věcech vedených pod sp. zn. 31 A 54/2014 nebo sp. zn. 62 A 48/2015, když konkrétně v rozsudku ze dne 1. 2. 2016, č. j. 62 A 48/2015-29, dostupném na www.nssoud.cz, zdejší soud v obdobné situaci výslovně uvedl, že „[z]a tohoto stavu nelze žalobcovo tvrzení považovat za věrohodné a nelze prvostupňovému orgánu (ani žalovanému) vytýkat, že se nepokoušeli doručovat P. K., jako zástupci údajného řidiče, či přímo tomuto údajnému řidiči (shledali-li by účelovost zastoupení ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2011, sp. zn. 1 As 27/2011, publ. pod č. 2452/2012 Sb. NSS). Podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla dle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu tak byly splněny“.

[21] K osobě pana P. K. a jeho spojení se subjekty nabízejícími „pojištění proti pokutám“ lze rovněž odkázat na zjištění Nejvyššího správního soudu, který opakovaně potvrdil, že v případě označování pana P. K. za pachatele přestupku se jedná o ucelenou procesní strategii uplatňovanou napříč celou Českou republikou s cílem vyhnout se odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt. V již citovaném rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, Nejvyšší správní soud výslovně uvedl, že *„k výzvě magistrátu stěžovatelka označila za řidiče vozidla v době spáchání přestupku P. K. V řízení o přestupku magistrát ustanovil panu P. K. opatrovníka podle § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu, protože se mu prokazatelně nedařilo doručovat (k problémům s doručováním této konkrétní osobě se vyjádřil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 9. 2015, čj. 8 As 57/2015 – 46). Protože se spáchání přestupku P. K. nepodařilo prokázat, magistrát řízení zastavil rozhodnutím ze dne 26. 2. 2014, čj. OSA/P-2033/13-D/25.“* Kasační soud se ztotožnil se závěrem krajského soudu, že *„označila-li stěžovatelka za řidiče jejího vozidla v době spáchání přestupku takovouto osobu, bylo by v rozporu s účelem úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po magistrátu učinění dalších kroků ke zjištění pachatele přestupku“*. Obdobně v rozsudku ze dne 29. 3. 2016, č. j. 1 As 7/2016-33, dostupném na www.nssoud.cz, vyjádřil Nejvyšší správní soud právní názor, že považovat s přihlédnutím k předchozí zkušenosti označení P. K. za řidiče vozidla za ryze účelové, bylo ze strany správního orgánu zcela legitimní. Správní orgány sice i přes přesvědčení o účelovosti označení řidiče v daném případě vyvinuly snahu tuto osobu kontaktovat, soud však tuto snahu označil za nadbytečnou.

[22] Ani Krajský soud v Brně tedy stejně jako správní orgány žalobci neuvěřil, že by pan P. K. řídil v rozhodnou dobu vozidlo žalobce a že by měl být odpovědný za přestupky, které byly s tímto vozidlem spáchány. Předně k tomu soud vedou shora uvedené skutečnosti obstrukčního charakteru. Žalobce jako osobu řidiče označil osobu, která byla jako řidič či zmocněnec účastníků řízení označována opakovaně v různých správních řízeních napříč celou Českou republikou, a kterou správní orgány s ohledem na předchozí zkušenosti z úřední činnosti (žalovaný mimo jiné odkázal i na konkrétní řízení, ve kterém byl učiněn neúspěšný pokus o doručování P. K. na doručovací adresu) legitimně považovaly za osobu označenou za řidiče pouze účelově s cílem vyhnout se odpovědnosti za správní delikt. Nadto příjmení údajného přestupce se shoduje s příjmením jednatele společnosti FLEET Control, s.r.o., kterou byl žalobce během správního řízení zastoupen. Je tedy pravděpodobné, že údajný přestupce je osobou, která s touto společností spolupracuje. Žalobce rovněž neuvedl v řízení nic, čím by svoje tvrzení prokázal. Žalobce žádným způsobem nedoložil, že by pan P. K. měl jeho vozidlo v rozhodnou dobu k dispozici, ani neuvedl, jaký je vztah žalobce k této osobě či z jakého důvodu by tato osoba měla ve dvou případech řídit vozidlo v Uherském Hradišti, a to v místech nacházejících se v těsné blízkosti školy, kterou navštěvoval žalobce. Takový přístup žalobce jeho tvrzení o tom, že jeho vozidlo v rozhodnou dobu řídil pan P. K., zcela znevěrohodňuje.

[23] Za tohoto stavu dospěl soud k závěru, že indicie, které měl správní orgán k dispozici, zjevně nemohly vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Nelze proto správnímu orgánu prvního stupně vytýkat, že neučinil pokus o kontaktování pana K. jako údajného řidiče vozidla provozovaného žalobcem. Podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu ust. § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu byla naplněna a správní orgán postupoval zcela v souladu

se zákonem, pokud řízení o přestupku odložil a projednal správní delikt podle ust. § 125f zákona o silničním provozu se žalobcem jako s provozovatelem vozidla.

[24] Soud s ohledem na uvedené skutečnosti rovněž nepovažuje za pochybení, pokud správní orgány nevyzvaly žalobce k označení důkazů na podporu jeho tvrzení ohledně označeného řidiče vozidla. Správní orgány ve svých rozhodnutích nepřipustily, že by měly jakoukoliv pochybnost o tom, že označení P. K. jako řidiče vozidla bylo učiněno účelově a je tak nepravdivé, proto by bylo nadbytečné vyzývat žalobce k jakémukoliv prokazování jeho smyšlených tvrzení (navíc byl žalobce prostřednictvím svého změnecně pro správní řízení řádně předvolán k ústnímu jednání, které bylo nařízeno na den 31. 3. 2014, avšak ani on, ani jeho zmocněnec, se k jednání nedostavili). Pokud žalobce v žalobě poukazuje na jakousi smlouvu o zápůjčce, svědectví třetí osoby či videozáznam, nebylo podle názoru soudu nic jednoduššího, než tyto důkazy předložit správním orgánům bezprostředně poté, co byla žalobci doručena první výzva k zaplacení určené částky, popřípadě později v průběhu správního řízení. Pokud měl žalobce k dispozici důkazy objasňující odpovědnost jiné osoby, pak z hlediska prosté logiky, kdy správní delikt provozovatele vozidla je konstruován na principu objektivní odpovědnosti, bylo v jeho zájmu, aby se pokusil tuto spornou situaci vyřešit co nejdříve. Ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu provozovateli vozidla výslovně ukládá, aby zajistil, že při jeho užití na pozemní komunikaci budou dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Je tedy na rozhodnutí samotného provozovatele vozidla, jaké osobě svěří své motorové vozidlo. Krajský soud respektuje, že žalobce má právo hájit se způsobem, který považuje za adekvátní, neboť je logicky veden snahou zůstat nepotrestán. Současně však žalobce musí akceptovat, že správní orgány a krajský soud mají díky své rozhodovací praxi s obdobnými případy a námitkami v nich obsaženými již bohaté zkušenosti, a proto posuzují reálnost a uvěřitelnost přednesených námitek v kontextu celého případu a s přihlédnutím k dosavadní rozhodovací činnosti v případech skutkově podobných. Přístup žalobce pak jen kopíroval obranu jiných žalobců v typově obdobných žalobách.

[25] Pro úplnost zdejší soud dodává, že popsany postup správního orgánu prvního stupně je třeba považovat za hraniční a takto postupovat je možné pouze výjimečně, pokud jsou splněny podmínky vyplývající z výše vzpomínané judikatury, a to zejména z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, či rozsudku téhož soudu ze dne 4. 5. 2011, č. j. 1 As 27/2011-81 (přiměřeně v kontextu konceptu zneužití práva, jak byl vyjádřen např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2005, č. j. 1 Afs 107/2004-48, publikovaného pod č. 869/2006 Sb. NSS). Takový postup musí být ve správním rozhodnutí řádně odůvodněn.

V. Závěr a náklady řízení

[26] Na základě výše uvedeného soud žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.

[27] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch

neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, protože mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 19. 7. 2016

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu